

ПАРТИЗАНСКА ПРЕЛА У ДОБРОДОЛУ И КАРАНУ

Живела сам тада с мужем Милованом у Добродолу. **БИЛРЈ** смо сиромашни, муж се често опијао, а деце нисмо имали.

Кад су дошли партизани, муж моје сестре Жарко Јовановић постао је неки партизански командир. Мени је рекао да и ја треба да помажем партизане и ја сам га послушала. Ишла сам где год је требало и радила све што ми је речено. Носила сам партизанима храну. Нешто сам имала у својој кући, а нешто сам скупљала по селу и носила. Ако ништа друго нисам имала, кувала сам кукуруз или пекла тикве и носила партизанима.

Док су у јесен 1941. године у овим селима били партизани, одржана су два велика партизанска прела. Једно је одржано у школи у Добродолу, а друго у школи у Карану. На прелу у Добродолу предена је вуна за чарапе, рукавице и шалове. Од одређене вуне омладинке су после преле разне ствари за партизане. Вуна коју смо преле није била наша, већ је однекуда донета. На прелу у Добродолу било је око 50—60 жена и девојака. Много више преља било је на прелу у Карану.

Ја сам била на оба ова прела. Оба прела сазвале смо углавном нас две жене, нека Борка Антонијевић и ја. Пре прела ја сам ишла по селу и скупљала разне намирнице те смо прељама спремиле ручак.

Партизани су отишли, а сутрадан су овуда наишли Немци. Они су преко Црнокосе и Карана прошли и отишли за Ужице, а сутрадан су за њима дошли четници. Код некадашње Пјевчеве механе четници су позвали цело село на збор. Мене су неки четници с пушкама дотерали на тај збор. Кад су ме довели, пред Пјевчевом механом бејаше се скупило доста света. Око мене су се мотали неки млади четници, готово деца. Утом стиже један старији четник и одмах ме груну пушком у груди. Ја сам се претурила, пала сам у несвест и више ништа не знам шта се догађало. Кад сам се оствестила и устала, на том месту више није било никога. Погледала сам и видела да мало даље од мене леже тројица стрељаних. Познала сам Жарка Јовановића, мужа хмоје сестре. После сам сазнала да су ту стрељани још Татомир Митровић и Ђорђе Крстовић.

Тек поеле су ми неки пријатељи и сродници причали шта се све овде догађало. Веле да је мене један четник најпре ударио и псовао. Викао је: „Сад ћеш матора знати и кад си мајку за сису ујела!“. Ја сам се тада онесвестила. Четници су многе тада батинали. Тукли су дугачким брезовим моткама, онаквим као што наши сељаци млате пасуљ. Причају ми да су једни четници тукли, а други су ми стали на ноге и на руке. Колико су ме тукли — ја то не знам, јер сам била у несвести. После су ми суседи причали да су неки бројали. Четници су ми ударили сто педесет батина. . .

И после тога још два иута четници су долазили мојој кући, тукли ме поново, претили да ће ме заклати зато што сам партизанима носила храну и што сам ишла на партизанска прела.

Мирјана Мирка МАРКОВИЋ